

Bülent ATA

SAVAŞ MEYDANINDA BAŞIBOŞ ATLAR

I.

büyük bir sisin içindeydi her şey
nereye gittiğini bilmeyen bir sürünün
sözünü kaybetmiş çobanıydım
gözleri taş olup çok uzaklara fırlatılan

yüzlerine serdiler aldırılmazlığı
kibrin en güzel sözleriyle
yüzdüler derilerini usul usul
yeni deriler giymek için
yorgun atlılar bir övünme molasında
bekliyor herkes onlardan razıymış gibi
ama, bu da kibir

inanma onlara kutsal şeylerden bahsederken
o yüreğindeyken susmak seni
bir parçası yapar, onun bir harfisin sen
tozun bir parçasısın, konuştukça
yalanları çarpıp sende parçalanır

onlar bilmez seni, sakla kendini
feda olurken bil, ölüm bir son değil
kaybetmek bulmanın bir cüzü sadece
rüzgâr unutulmuş isimlerin
unutulmadığını söyler her estiğinde
isimler hastalık olup insanlara çarpar
dönsün diye kendine

terk edilmiş atlar savaş meydanında
arar sahibini çaresizce
orada parçalanmış el kol yığnında kapılar çalınır
kapıların ardında insanlar yok mu sanırsın
insanlar bir sisin içinde unutmuş savaşmayı

sen de kır göğsün kapılarını
kalbin üstünde söz olmaz aşktan garip
yanmaktan geleni ateşle mi korkutacaksın
sen de yak durma kalbin düğümünü

sis değilmiş meğer o
tüten kalbin dumanı
kim bilir kimin kapısına
gizlice gömülmüş muskan
yanmış dilinin ucunda

künyen kaybolmuş senin de
korkacak mısın bundan
dinleme fısıltılarını ufunet soyunun
uğrak etme kendini

habib ol, hamid ol, dönsün bu devran
su ol, kapla, sar, yerden al, göğe ver
evladına kavuşan bir ana gibi
ölümden bir sayfa kopar

bırak kuyruğunu hayatın
bin yürüsün noksanlık atı
kim için savaştıysan o toplansın
ölüp çaresiz kalmış bakışları

siz mükemmeldiniz bayım
biz kusurlu olmayı seçtik
ama, bu da kibir

namert dostun silahını sende dener
kestirir sana şahdamarını iyilik diye
bırak selam diye aksın kanın yüzünde
yollar boyunca feryadın
sessizlik olup kaplasın o iktidar ağusunu
toz ol, hiç ol, sus ol, pus ol
kalp durdu işte, buysa bu

seslerin katlanıp konduğu ağızlar
nasıl açılırsa teslim olduğunda
yabancı gözlere merhem diye sürme kendini
konuş ama dökme nispetini

II.

yemekhaneler insanları memur yapar
ucuzluk öğretir insana insan ezmeyi
sıralara sokmayı hakkına girmeyi
çiğnemeyi sarhoş olurcasına bir gıybeti
kurumuş insan etinden deli bir iftira

okullar dindar yapmaz insanı
muhafız olursun okul kârına
binalar değildir, insanlar okul
beni ilgilendirmiyor bayım
kimin çocuğu olduğunuz da
daha fazla zavallı olmayın
öleceğini bilen insanları severim ben

bağla kendini bir işe güce, bir kapıya
sür yamaca mevzuat deliliklerinden
düşüp yuvarlan, yırt, yaka paça ol
kaçmak için bu akli kıt zamandan

yaşayan bir ölü olmak için
biat etmen gerek bir binaya, bir eşyaya
ruhunun üstüne oturursun böylece
tastamam koltuk diye

yemin et memur kalacağına, yemin et
servisler alsın canını
getirip bıraksın her sabah
bu iş yeri denen anıt mezara

amir dediğin ne ki
bir mezarlık bekçisi
hoşuna gider saymak memurlarını
içinde oda oda mezar taşları

makam arabaları niye siyahtır hep
bu yüzden filmle kaplı pencereleri
yoksa kim görmek ister ki
yanından geçen bir kadavra

maçın son dakikalarında
herkes kaçar o düşman saldırısından
sür atını arayıp bulsun bir kader gibi yine
rüzgârdan taştan topraktan ne öğrendiyse
okul sıralarında unutilan
pazar artıklarında aranan
kabuklaşan her insan
bilgeliğe sığmamış bir çamurdur
unutup hakikatten koparılmış bir parça

o çalan, o müzik, o kimsenin bilmediği
o topolojik dönüşümün esrarlı göğü
yere düşmüş ekmek, yarım kalmış çay
hakkı yenmiş insanın gözlerine bak
o gözler toprak olup serpilecek üstüne
kurbanım, o ritimle vur bendire
bir evladın toprağını düzeltir gibi

nedir ki karşında duran düşman
yol mu bitmiş, köprü mü çökmüş
üstüne üstüne git ve inanarak
savaş, cenk et, al kellesini kurumuş asalakların
boğulmadan yeniden diril hayata
kulaç at dipten yeniden ve ilk kez
elinden çıkıp giderken kaderin
kalbin bulsun o bereketin sahibini

kaybetmenin derviş atıyla gel
duadır en ağır silahın
neyi varsa iklimlerin
sendendir, senin emrinde
gürleyen, yağan, esip tozan
darma duman eden kalbinin

insan bir kader kuşu
bir sözün kayboluşu
ağzı bir çocuğun yalınayak koşan
sonra eğilip su içen fizik ötesi bir teknikle
alna yazılan, bir zırh diye giyilen
annenin beğendiği gelin
babanın bağışladığı kusur
ilim nasıl da böyle viranelerde gizlidir

uyumuş duvarların serinlik kokan eşiği
dizleri bir gülümsemeyle eğilen
birbirine rabıtalanmış taşlar gibi
barışan anne babasına sarılan
bir yeniden doğma anında
kendinden ümit kesilmiş
allah'tan ümit kesilmez iken
o taşın içinden çıkan insan
kuşanmış bir zikri perişan

kapatınca okunan kitapların
sayfalarında kalan elleridir
yokluğa açılan ve dönülen
kabul edilmiş dualarla
bir yakuba dönüşmüş
doğan her gün yusuf
aslında taş olan bir yağmur şenliği
sürüsüne musa bulan şuyayip sevinci
avluya düşen dut tanesi
gül şerbeti, incir kokusu

eve dönen insanların soluđu
besmele çekilen ocakların neşesi
sofraya konan bir kaşık daha
çorba dumanı, ışık sızan perde kıvrımı
kurtarılmış hayatların sana katılan ömrü

insanlar baktıkça yuvarlanır kadere
oysa kimsenin geçmediğı yollar senin merakın
korkarsın benzemekten bir başkasına
insan avcısıdır kendisinin oysa
her gün ölür birine, doğar bir başkasına
sen ismail ol
bıçak ismailin boynunda unuttur fikrini

insan aldanır
en amansız merhameti sürer namluya
vicdan nasıl keskin koku alır bilmezsin
her unutmak ayağı kırık bir ceylan
sen nasıl çekersen çek tetiğı
eksilen kimdir çoğalan kim
allah bilir

yokluklar biriktikçe, ölür bir varlık
olur hep daha arzulanan bir yokluk
noksan ya da fazla
rabbim, kabul olsun bu dua